

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/57/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120011511
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6120011511.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a Mgr. Jána Bednára, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. októbra 2023 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/66/2020 zo dňa 09. marca 2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/66/2020 zo dňa 09. 03. 2023 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že ako konateľ subjektu navrhovateľa zabezpečil, aby dňa 25. 04. 2018 v čase o 11:13 hod. bol na Okresný súd Banská Bystrica, prostredníctvom právneho zástupcu navrhovateľa, podaný návrh na vydanie platobného rozkazu, elektronickou poštou v rámci upomínacieho konania súdu, ktorý návrh Okresný súd Banská Bystrica zaevidoval ako právnu vec žalobcu AI-invest s.r.o., IČO: 46 271 341, Cesta k lesu č. XXXXX/X, C., proti odporcovi D. E. a spol., o zaplatenie 10.000,- Eur s príslušenstvom, IČS: XXXXXXXXXXX, pod sp. zn. 30Up/283/2018, kde v odôvodnení tohto žalobného návrhu právny nárok navrhovateľa bol odvodzovaný aj z textového znenia záveru štvorstranovej listiny s názvom: „PREBERACÍ PROTOKOL BYTU, č. 02, PIVNICE, č. 2, GARÁŽE č. 3, parkovacieho státia parc. číslo 837/35“ zo dňa 24. 04. 2017 (ďalej ako „preberací protokol“), pri ktorej argumentácii bolo uvedené, že protistrana (odporcovia) uviedli, že protokol je vyhotovený „pre potreby daňového úradu a nenahrádza pôvodný preberací protokol bytu č. 01, 02... zo dňa 06. 03. 2017“ a súčasne na podporu tohto argumentu medzi listinnými dôkazmi v prílohe k návrhu nechal elektronickou poštou doručiť aj preberací protokol ako listinný dôkaz zo dňa 24. 04. 2017, ktorý ale bol v texte oproti preberaciemu protokolu, ktorý reálne podpísal s protistranou ako aj bez vedomosti protistrany, pozmenený a to doplnením textu v jeho úplnom závere za podpismi o trojriadkový text v znení: „Tento protokol (2x) je Vyhotovený pre potrebu daňového úradu, nenahrádza pôvodný preberací protokol bytu č. 01, 02, pivnice č. 1, č. 2, garáže č. 3, parkovacie státie parc. č. 837/34 a 837/35, terasy a pozemku 837/22 a 837/23, zo dňa 06. 03. 2017“, následne Okresný súd Banská Bystrica dňa 07. 05. 2018 vydal platobný rozkaz sp. zn. 30Up/283/2018-0, ktorým okrem iného rozhodol o tom, že žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi istinu 10.000,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.000,- Eur od 03. 04. 2018 do zaplatenia, kde tak pozmenený listinný dôkaz teda nebol odrazom skutočných okolností medzi predávajúcim a kupujúcim, no napriek tomu bol súdu predložený ako dôkaz pravý, s cieľom získania neoprávneného majetkového prospechu navrhovateľa práve cestou súdneho rozhodnutia.

Za to mu bol uložený podľa § 344 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu vo výmere 2 roky.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní obžalovaný, a to proti výroku o vine aj výroku o treste, ktoré neskôr písomne odôvodnil v podstate tým, že podľa jeho názoru sa okresný súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie, sú tu pochybnosti o správnom skutkových zistení napadnutých výrokov, na základe čoho tak dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a uznanie jeho viny je neodôvodnené. Cíti sa nevinný, žiadneho konania v rozpore so zákonom sa nedopustil. Poukázal na to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/8/2015, na ktoré poukázal krajský súd vo svojom skoršom uznesení, vôbec nerieši otázku aký je to pozmenený alebo sfaľšovaný dôkaz, tieto pojmy nijako nedefinuje. Najvyšší súd tam riešil až následnú otázku, ako z hľadiska trestného práva posudzovať predloženie takéhoto sfaľšovaného dôkazu v civilnom alebo trestnom konaní. V prejednávanej veci však nebolo preukázané, že dôkaz (preberací protokol), ktorý bol predložený v upomínacom konaní, je dôkazom pozmeneným. Na tejto skutočnosti nič nemenia ani závery znaleckého posudku vypracovaného znalcom C. E. C.. Ďalej uviedol, že pozmenený dôkaz je taký dôkaz, do ktorého osoba zasiahla, aby ho prispôbila svojim potrebám, či už doplnením alebo vynechaním určitých skutočností, ktoré svedčia o určitej právnej alebo faktickej skutočnosti. Pozmenený dôkaz je teda taký dôkaz, keď do pôvodne pravého dôkazu niekto zasiahol tým, že niečo doplnil, vynechal alebo zmenil. Motívom páchatel'a pri pozmeňovaní dôkazu je dosiahnutie prospechu svojho alebo tretej osoby, alebo prípadne poškodenie práv (majetkových alebo nemajetkových) tretej osoby. Nie každá zmena alebo doplnenie je však relevantná z hľadiska trestnej zodpovednosti. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo/64/2016 zo dňa 01. 07. 2017, v ktorom bolo uvedené, že o podstatnú zmenu obsahu dôkazu – listiny pôjde vtedy, pokiaľ sa zmena dotkne jej podstaty – kľúčových údajov, ktoré mala osvedčiť. Kedy ide o podstatnú zmenu obsahu dôkazu listiny je potrebné vychádzať z jej funkcie – účelu v konkrétnom konaní. Informatívna poznámka obžalovaného, ako jedného z účastníkov tohto dvojstranného úkonu, nemala žiaden vplyv na obsah tohto právneho úkonu, práva a povinnosti zmluvných strán, ktoré boli obsahom tohto právneho úkonu žiadnym spôsobom nemodifikovala, či už v prospech alebo neprospech niektorej zo zmluvných strán, a bola poznamenaná až za podpismi účastníkov právneho úkonu, t.j. účelom jej vyhotovenia preto nebolo pozmenenie obsahu listiny – preberacieho protokolu, ale slúžila výlučne pre potreby obžalovaného, ako jedného z účastníkov právneho úkonu. Takémuto záveru jednoznačne nasvedčuje aj obsah tejto poznámky, kde je uvedené za akým účelom bola vyhotovená. Jej účelom nie je úprava obsahu tohto písomného právneho úkonu, preto takéto konanie nenapĺňa skutkovú podstatu žalovaného trestného činu a nevyvoláva žiadne trestnoprávne následky. Vo vzťahu k tejto poznámke ďalej uviedol, že je jedno v akom čase sa tak stalo, akými prostriedkami sa tak stalo, podstatným pre posúdenie toho, či išlo alebo nešlo o pozmeňovanie dôkazu je posúdenie otázky, či došlo k zásahu do obsahu tohto dôkazu, či tento zásah bol podstatný, čím by sa zmenil účel pôvodne sledovaný účastníkmi tohto právneho úkonu. Súd sa však vo svojom rozhodnutí absolútne nezaoberal jeho obhajobou, že v tomto prípade išlo len o vyhotovenie informatívnej poznámky na preberacom protokole, ktorého vyhotovenie po jeho podpise všetkými účastníkmi ostalo jemu. Táto informatívna poznámka bola vyhotovená za podpismi účastníkov právneho úkonu, preto nemohla žiadnym spôsobom pozmeniť jeho obsah. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje akákoľvek úvaha súdu o tom, kedy dôjde k pozmeneniu dôkazu, nie je v ňom žiadna zmienka alebo úvaha o tom, že pozmenil dôkaz, resp. úvahy prečo jeho konanie spočívajúce vo vyhotovení informatívnej poznámky za podpismi strán je pozmeňovaním pôvodnej listiny. Záverom poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov vo vzťahu k požiadavke na odôvodnenie rozhodnutia, kedy účastník konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Taktiež poukázal na zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a náležitosti odôvodnenia rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku a uzavrel, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa súd vysporiadal s tým, čo je to pozmeňovanie dôkazu, prečo je ním predložený dôkaz pozmenený a akými úvahami sa pri tom riadil. Napadnuté rozhodnutie preto považuje za arbitrárne a tým pádom za nezákonné. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, prípadne aby krajský súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že ho oslobodí spod obžaloby, lebo skutok nie je trestným činom.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný vo všetkých jeho výrokoch a preto navrhol podané odvolanie zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného v rámci verejného zasadnutia poukázal na písomné odôvodnenie odvolania, počas celého konania sa snažili poukázať na to, že predložený dôkaz nebol pozmenený a prečo ho za pozmenený nepovažujú. Nebolo totiž zasiahnuté do obsahovej schránky predmetnej listiny, ale išlo len o informatívnu poznámku na konci tejto listiny. Preto aj poukaz na spomínané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k prejednávanej veci nie je na mieste. Preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne aby sám vo veci rozhodol tak, že oslobodí obžalovaného spod obžaloby.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s tým, čo uviedol jeho obhajca, a preto navrhol, aby súd rozhodol tak, ako uviedol jeho obhajca v konečnom návrhu

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie, a to aj v intenciách uznesenia krajského súdu sp. zn. 5To/66/2022 zo dňa 02. 08. 2022, ktorým bol zrušený pôvodný rozsudok a vec bola okresnému súdu vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, jednak vo vzťahu k otázke viny, ako aj vo vzťahu k otázke trestu. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 8 – 10), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky obžalovaného krajský súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaného zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní možno spoľahlivo zistiť, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Z vykonaného dokazovania vyplynul nepochybný záver o tom, že obžalovaný v rámci civilného konania predložil dôkaz, o ktorom vedel, že je pozmenený, na účel použiť ho ako pravý. Žiadny z vykonaných dôkazov nespochybnil priebeh skutku tak, ako bol ustálený okresným súdom, pričom obžalovaný nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, preto správne okresný súd dospel k záveru, že vina obžalovaného bola bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná.

Krajský súd v súvislosti s obhajobnými námietkami obžalovaného opätovne považuje za potrebné zdôrazniť, že nie je rozhodujúce, či obsah sfaľovanej (pozmenenej) listiny zodpovedá skutočnosti alebo nie a ani to nie, akým spôsobom sa zmena vykoná, či prepísaním, dopísaním alebo vymazaním údajov. Pozmenená listina by mala byť spôsobilá k oklamaniu, ale na úrovni dokonalosti nezáleží. Aby už samotným pozmenením dôkazu – listiny došlo k naplneniu skutkovej podstaty tohto trestného činu, musí páchatel použiť takú pozmenenú listinu v konaní trestnoprávnom, občianskoprávnom, resp. v upomínamom, ako to bolo v danom prípade, a to v úmysle použiť ju ako prvú. Teda, že vedel, že ide o sfaľovanú alebo o pozmenenú listinu, pričom nie je rozhodujúce, či ju aj sám sfaľoval alebo pozmenil. Predpokladom naplnenia objektívnej stránky žalovaného trestného činu je, že páchatel má

vedomosť o tom, že súdu predkladá sfaľovaný alebo pozmenený dôkaz za účelom použiť ho ako pravý. Výpoveďami svedkov D. E. a F. E., znaleckým posudkom znalca C. E. C., E., bolo v konaní preukázané, že na pôvodnom preberacom protokole sporný text dopísaný nebol, uvedení svedkovia tiež predložili ďalšie vyhotovenie preberacieho protokolu bez vpísaného dodatku. Skutočnosť, že preberací protokol bol dodatočne upravený potvrdil aj znalecký posudok č. 6/2019, z ktorého vyplýva, že s vysokou mierou pravdepodobnosti bol text pod podpismi najskôr podpísaný kupujúcim a až následne bol vytlačený text sporných troch riadkov. Na základe zistených skutočností je možné konštatovať, že na predložení materiáli bolo manipulované s viazaním listiny, a až takto pozmenený protokol bol predložený Okresnému súdu Banská Bystrica, ktorý dňa 07. 05. 2018 vydal platobný rozkaz sp. zn. 30Up/283/2018.

Taktiež je potrebné opätovne poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/8/2015 zo dňa 07. 05. 2015, v zmysle ktorého trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona je dokonaný predložením sfaľovaného alebo pozmeneného dôkazu súdu alebo orgánu činnému v konkrétnom trestnom konaní na účel, aby sa použil ako pravý, a to bez ohľadu na to, či sa v ďalšom konaní tento dôkaz vykonal. Predmetný trestný čin postihuje len moment predloženia sfaľovaného alebo pozmeneného dôkazu, ktorý je zároveň aj momentom jeho dokonania. Na rozdiel napr. od trestného činu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 Trestného zákona, kde skutková podstata vyžaduje u páchatela uvedenie nepravdy o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie, sa takýto následok pri trestnom čine marenia spravodlivosti nevyžaduje.

V tomto prípade teda nie je rozhodujúce, či obžalovaným predložený pozmenený dôkaz podstatným spôsobom dokázal ovplyvniť rozhodnutie v civilnom súdnom konaní, ani nie je rozhodujúce, ako bolo v konečnom dôsledku vo veci meritórne rozhodnuté, ale rozhodujúca je skutočnosť, že obžalovaný mal priamy úmysel v civilnom konaní predložiť pozmenený dôkaz, a takýto dôkaz aj predložil na účel, aby sa použil ako pravý. Súd v trestnom konaní pritom nesmie nahrádzať hodnotenie dôkazov, ktoré boli predložené v rámci civilného konania, nesmie teda ustáliť, na základe ktorých vykonaných dôkazov dospel civilný súd k meritórnemu rozhodnutiu, a to s poukazom na už vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR.

Obžalovaný sa najprv obhajoval tým, že poznámka na preberacom protokole na ňom bola uvedená už v čase jeho podpisu, čo však bolo vyššie uvedenými dôkazmi jednoznačne vyvrátené (najmä znaleckým posudkom č. 06/2019). V odvolaní už argumentuje tým, že poznámku na preberacom protokole vyznačil po podpise preberacieho protokolu zmluvnými stranami, a to výhradne pre vlastnú potrebu, pričom poznámka sa nachádza až za podpismi zmluvných strán, teda do samotného obsahu preberacieho protokolu nezasiahol. Uvedenú argumentáciu obžalovaného však nie je možné absolútne prijať. Vykonaným dokazovaním bolo bez pochyb preukázané, že obžalovaný predložil v civilnom konaní preberací protokol, ktorý bol oproti pôvodnému preberaciemu protokolu, ktorý podpísali všetky zmluvné strany, doplnený o tri riadky ďalšieho textu. Je preto evidentné, že tento dôkaz bol pozmenený. Taktiež argumentácia obžalovaného, že išlo o akúsi informatívnu poznámku výlučne pre jeho potreby je neuveriteľná, pretože ani krajskému súdu nie je zrejme, z akého dôvodu by do pôvodného preberacieho protokolu zasahoval obžalovaný tak, že na počítači rovnakým fontom písma doplnil ďalší text, takto zmenenú stranu vymenil v pôvodnej listine, teda bolo manipulované aj s viazaním pôvodnej listiny, a až takto pozmenený protokol bol predložený ako dôkaz v rámci civilného konania. Pokiaľ by skutočne malo ísť len o informatívnu poznámku, mohol si ju na listinu obžalovaný dopísať rukou, prípadne iným podobným spôsobom, a nie pozmeňovať ju vyššie uvedeným spôsobom, a minimálne túto skutočnosť uviesť aj v rámci návrhu na začatie konania, kde ju ako dôkaz predložil, a neodvolávať sa na pozmenený dôkaz aj v rámci argumentácie preukazujúcej dôvodnosť ním uplatneného nároku.

Možno teda konštatovať, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré v rámci dokazovania prichádzali do úvahy, tieto náležite v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, a dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru o vine obžalovaného zo spáchania žalovaného trestného činu. Krajský súd tak nezistil žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, keďže je zrejme, že svojím konaním naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Zároveň vo vzťahu k výroku o vine je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho

vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento prejednávany prípad. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný A. B. skutok spáchal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaného by bolo nie len v príkrom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku, keďže krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa nemal o vine obžalovaného žiadne rozumné dôvodné pochybnosti. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, svojim obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých dôkazov, logicky na seba nadväzujúcich, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právny záver, než ten, že vina obžalovaného bola preukázaná.

Okresný súd napokon nepochybil ani pri rozhodovaní o uloženom treste. Pri ukladaní trestu prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, pohľadáčie a príťažujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovanému ukladal trest odňatia slobody vo výmere 2 roky (teda jeden rok nad dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby), a prečo výkon trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu vo výmere 2 roky. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatela, pomery páchatela (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Súd musí zohľadniť okolnosti prípadu alebo pomery páchatela. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Uložený trest preto aj krajský súd považuje za primeraný a zákonný, pričom spĺňa jednak výchovný účel trestu, ako aj atribúty individuálnej a generálnej prevencie, a zároveň postihuje len obžalovaného, a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti a dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu. Krajský súd pri preskúmaní výroku o treste nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali prípadné mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 Trestného zákona.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného A. B. ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.